

Разочарованъ, че никой не познава баща му, Малчо седна до единъ камъкъ на улицата и наведе глава. Толкова години той не бѣше виждалъ баща си и сега, когато Добруджа отново се връщаше къмъ майката-отечество, искаше да види баща си между многото хора, които идваха отъ България. Ала дѣдо Вълчанъ го нѣмаше. Пъкъ и Малчо не знаеше, дали наистина баща му е живъ. Цѣли двадесетъ и седемъ години той не бѣше виждалъ баща си. Само веднажъ получи писмо отъ него — и толкова. Кжде се бѣше заселилъ и при кого живѣеше, не знаеше нищичко.

Уморенъ отъ скитане, Малчо се върна въ село и още отъ прага жена му и децата му го посрещнаха весели на вратата:

— Тате, тате! — викаше едно отъ децата, имаме отъ дѣдо писмо, — и размахваше въ ржката си малката изцапана картичка.

Малчо пое изпоцапаното писмо и зачете:

„Мили сине, обаждамъ ти се следъ толкова години. Живъ и здравъ съмъ. Най-после дочекахме да видиме отново родната си земя свободна. Азъ живѣя въ село Звездица, близу до градъ Търговище. Тѣзи дни ще тръгна да си дойда при васъ. Чакайте ме. Научихъ се, че си билъ жененъ. Поздрави булката и децата. Много ти здраве. Баща ти Вълчанъ“.

Малчо не знаеше какво да прави. Не го свѣрташе изъ кжщи. Следъ идването на ромънцитѣ въ Добруджа и бѣгството на баща му, той бѣше останалъ самъ-саминъ. Властѣта дирѣше баща му и искаше да го убие. За да се спаси, Вълчанъ избѣга въ България. Ието най-после тържествениятъ день дойде! Малчо цѣла нощъ не заспа. Вѣртѣше се въ леглото и мислѣше за баща си. Колко ли е остарѣлъ, колко ли се е промѣнилъ, горкиятъ! А какъ ще се срещнатъ и какъ ще се прегърнатъ баща и синъ, това недоумяваше.

На заранѣта Малчо стана, впрегна двата си бѣли коня и тръгна за България да търси баща си.

Предъ вратата на Малчовата кжща спрѣ каруца. Единъ старецъ съ побѣлѣла коса, прегърбенъ и изнемошѣлъ, слѣзе отъ каруцата и извика съ дрезгавъ гласъ:

— Ей, хора, тукъ ли живѣе Малчо Вълчановъ?

— Тука, тука, дѣдо, — обади се задъ плета едно десетгодишно дете.